

...А ми тую червону калину
підійmemo,

А ми нашу славу Україну
розвеселимо... –

лилося з радіо. А в уяві Наталії вже малювалася картина: білий сніг – то біле полотно, а червона калина – то узор на ньому. Таке творче натхнення приходиться до неї щоразу, коли перший морозець прихватить землю, на стійловий період стане худоба, і довгі зимові вечори заявлять про себе сутінками ще з обіду. Ось тоді, поправши в господі, вона з матір'ю візьметься за нитки. Уляна Павлівна живе з Наталією, вигодувала її трьох дітей: Олега, якому зараз уже 15 і якого в селі вважають найкращим декламатором-гумористом, Оксанку, котру через 2 роки принесли у квітні лелеки, та Сашка, якого доля подарувала Мариничам у 1995 році.

Є поміч батькові Олександру Петровичу – водію, механізатору, майстру на всі руки. Є поміч і Наталі – ветлікарю Хиноч, депутату сільської ради. Та, по правді, тримає господу на своїх плечах мудра і добра Уляна Пугач – мати і теща. Це вона ладить все у домі, тримає його у чистоті і порядку.

Нас з господарством знайомив Сашко. Він був хорошим екскурсоводом. Показав, де стоїть корова, де кінь, що є із живності. І бабусину улюблену курку. І татові саморобки – кінну косарку, двокорпусний плуг і картоплекопача.

КАЛИНОВИЙ ЦВІТ

У НАМИСТІ...

І – своїх собачок...

– Мама нашого собачку теж на коврі "вибила"... – прокоментував він, зав'язуючи шнурівки на обувці, і поспішив до школи. На гурток.

А в новому добротному будинку всі кольори веселки радували і вибили зір.

О, ті витвори Наталиних і материних рук треба бачити! Рушники, серветки, святкова скатертина, якою на Пасху застеляють стіл! І маленький рушничок-накидка з написом "Христос Воскрес" теж має в цьому домі не лише культове значення: він, як календар, як член родини, раз у рік прикриває пасочку та пофарбовані яєчка, коли майже всі із хати до церкви йдуть.

Та вишитими рушниками, макатками, наволочками, простинями, скатертинами та серветками по наших поліських селах нікого не здивуєш. А от килимарством – так. Коли Наталя Маринич ще жила з батьками у Боровій Заріченського району, то її рідна тітка навчила дівчину ткати рядна, різнокольорові, у смужку рушники. Потім прийшла мода "вибивати" килими. Наташа лишень побачила, як це робиться, і сама загорілася бажанням оволодіти цим ремеслом.

Після закінчення Млинівського ветеринарного технікуму дівчину направили на роботу в наш район, і судилося їй природи корінням і знайти щастя-долю у Хиночах. З чоловіком побудувалися, стали на ноги. Тепер вона лікує громадську худобу і людську. Тож двері її будинку ніколи не зачиняються. А коли Наталя "вибила" першого килима та встелила ним долівку, – прийшло півсела.

(Закінчення на 3-ій стор.)

(Початок на 1-ій стор.)

Свій хист майстриня передала сусідам, вчителькам місцевої школи, школяркам. Адже килимарство – значущий вид народного промислу, як і ковальство, бондарство, кушнірство. Тож його потрібно відроджувати.

Сюди, в Хиночі, до обійстя Наталії Маринич потягнулися делегації. Восени, перед жовтневими святами, у неї гостювали журналісти львівського "Експресу" та мілицейського журналу "Сиг-

Калиновий цвіт у намисті

нал". Часті гості і місцеві журналісти. Витвори її рук відібрала висока експертно-художня комісія по народних промислах з Києва, бо Наталя, маючи 35 років, заявила про себе не лише як майстриня-килимарка, але як і художниця.

– В житті я люблю пастельні, неяскраві тони, – говорить вона. – А от коли "вибиваю" коврика, то

самі фарби із ниток складаються так, мов калиновий цвіт у намисті...

За цю роботу, захоплення і натхнення їй ніхто не платить, ніхто й не рахує її часу, затраченого на цей унікальний і неповторний труд. Вона просто береже пам'ять і віддає данину стародавньому промислу, навчила цьому ремеслу синів і доньку... Так калиновий цвіт у намисті передається ще одному поколінню Мариничів, звеселяючи дім, рідне село і Україну.

Галина ТЕТЕНЬВА.